

Getuigenissen

« Ik ben niet de enige die verkracht is. In ons dorp zijn er weinigen die niet verkracht zijn. Als je naar hout gaan zoeken, als je naar het veld gaan ... word je verkracht en vaak meerdere keren. We zijn beschaamd om het te zeggen ... dus zwijgen we alsof er niets gebeurd is. »

Jong meisje 17 jaar, Kaniabayonga, Noord-Kivu (Bron : Programme d'action Solidarité Protestante)

« Ze hebben me nog eens achtergelaten op de grond omdat ze dachten dat ik dood was. Na twee uren is er een vrouw voorbij gekomen en zij heeft mij meegenomen naar huis [...] Mijn man en mijn kinderen herkenden me niet en waren bang om me te benaderen. Toen ik mijn man uitgelegd had wat er gebeurd was, heeft hij me gevraagd om naar mijn ouders te gaan want ik was al een onzuivere voor hem en hij kon geen vrouw delen met incivieken. De burenen, de kinderen, mijn kinderen hadden de moed niet meer om met mij te spreken of om dicht bij mij te komen. »

Vrouw van 31 jaars, Kaniabayonga, Noord-Kivu (Bron : Programme d'action Solidarité Protestante)

« Ik heb getracht om .hulp te roepen, maar... tevergeefs want al mijn burenen waren op de vlucht gejaagd door de incivieken. Eén van hen heeft mij verplicht om op het bed te gaan liggen en ze hebben me om beurten verkracht alle zes in aanwezigheid van mijn man vastbinden en half dood. Daarna hebben ze al onze bezittingen geplunderd [...] . Een jaar later, ik was in het veld met mijn zoon van twee. Ik hoorde opnieuw mensen die het Kinyarwanda spraken. Toen ik mijn hoofd ophief, zag ik drie mannen in uniform en goed gewapend die naar mij toe kwamen. Ik was als versteend, ik heb geen kracht meer gehad om te vluchten... »

Jonge vrouw 22 jaar, Kaniabayonga, Noord-Kivu (Bron : Programme d'action Solidarité Protestante)